

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Neviditelná ruka grazlu.pdb>

PDB Name: L.Junková-Neviditelná ruka ...

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Neviditelná ruka grázlů

1.

Ženská postava se pohybovala neslyšně, nezřetelný stín v měsíčním mihotání. Z okraje temného lesa se ozval tremolem puštík, mezi větvemi mlází se něco mihlo, zapištělo, zmizelo. Keře lemující cestu se zdály být popelavé, se slabým nazelenalým nádechem. Za nimi se vysouval temný obrys přízemní chaty, hutný, nepřátelský; jen střecha se místy stříbřitě leskla. Do ticha se náhle ozval cizorodý zvuk, snad vrzly dveře. Nemihlo se za oknem chaty světlo? Žena na okamžik zaváhala, rukou bezděčně stiskla kabelku. Jakoby si tím dodala odvahy, protáhla se vzápětí mezi keři, po třech schůdkách vystoupila tiše na verandu, další čtyři neslyšné kroky; sáhla na kliku dveří, nebylo zamčeno.

V chodbičce byla tma. Přidržovala se rukou stěny, zastavila se přede dveřmi pokoje. Zevnitř se nic neozývalo. Opatrně pootevřela.

Měsíční svit chabě ozařoval část místnosti. Proti otevřenému oknu uviděla vysokou postavu, široká ramena, hřívu hustých nazrzlých vlasů. Nepohnulo se něco u gauče za závěsem? Muž se ohlédl přes rameno, několik vteřin stál nehybně. V tichu bylo slyšet, jak dýchá. Slabě zakašlal. V tom okamžiku třeskl výstřel, ozval se výkřik, pak zasténání, tělo padlo těžce k zemi. Pak už bylo ticho.

Žena sebou škubla, prudce se otočila, zakolísala, proběhla zpátky chodbičkou, narazila do rámu dveří. Klopýtavě seběhla ze schůdků a jako zběsilá prchala k lesu. Pod vysokým smrkem se slabě zaleskl vůz. Někde opodál blikalo v lese malé světlo.

Utíkala teď ještě rychleji, padla na kapotu, vytáhla klíčky, třesoucí se rukou odemkla, svalila se na sedadlo; sípala námahou a zděšením. Konečně se jí podařilo nastartovat. Pomalu se rozjela. Nic

neviděla, teprve po několika metrech si uvědomila, že zapomněla zapnout světla. Reflektory roztrhly tmou. Když zahýbala z lesní cesty, zhasl jí motor. Neozval se poblíž zvuk jiného vozu? Nevěnovala tomu pozornost. Za chvíli přejela dlouhý most nad dálnicí, přidala plyn.

2

"Kde může být tak dlouho?" prohodila drobná, hubená žena a neklidně poslouchala zvuk hodin: odbíjely půlnoc.

"Snad to není poprvé, co se fláká někde po nocích! Už sis na to mohla zvyknout, sestřičko!" namítla výsměšně pohledná černovláška, napůl ležící, napůl sedící na pohovce.

"Ale Evo, když chce zůstat přes noc pryč, vždycky mi zavolá!"

"To jistě! Jak nemá tátu doma, kašle už úplně na všechno. Neměl se ostatně Milan dnes vrátit?" Podívala se na sestru, zabořenou v křesle.: "Neslyšíš?" zeptala se udiveně. "Ireno, co je s tebou? Není ti něco?" naléhala znepokojeně. Víc už nestačila.

Ozvala se rána, připomínající pumový útok, hlasitě zařvalo rádio, rozpoutal se příval zvuků, zakončených kovovým třeskem, něco těžkého padlo na podlahu. Ve dveřích se objevil mladík v kožené bundě. "Jdu si lehnout!" ohlásil hádavě, jako by mu v tom někdo bránil.

"Nech ho být, Ireno!" rozkázala černovláška, když viděla, že sestra chce vstát. "Buď ráda, že vůbec našel, kde bydlí."

Zvedla se a otevřela malý bar. "Nechceš si trochu cvaknout?" zeptala se napůl ironicky, napůl soucitně.

"Jenže ty se radši zas nadopuješ práškama. Jsi slaboch - a beztoho je to dědičný," neodpustila si. Nalila si koňak a pomalu upíjela. Pátravě pozorovala svoji sestru, která se krčila v starožitném křesle, ruce sevřené na opěradle, zavřené oči.

3.

"Kdo je ten mrtvý, podporučíku?" zeptal se poručík Gall. Rozhlédl se po místnosti, ozářené teď světlem z proutěného lustru a stojací lampy. Za zpola odhrnutým závěsem bylo vidět gauč, postavený podél stěny.

"Doktor Milan Tichý. Ta chata mu patří," odpověděl tělnatý muž, který stál vedle doktora. "Je to ten proslulý advokát, asi jste už o něm slyšel" Podíval se na mrtvého a dodal: "O loupež viditelně a nešlo. Papír i peněženku měl na stole. A v ní hezkých pár tisíc!"

"Někdo ho zastřelil mezi devátou a jedenáctou," řekl lékař a s heknutím se zvedl. "Podrobnosti se dovíš, Viktore. Ale musel být na místě mrtvý."

"Tak přesná rána potmě?" podivil se Viktor Gall.

"Buď profil, nebo náhoda," mínil podporučík Křížek. "Nábojnici máme, je z pistole, ale ta nám zatím chybí." .

"Kdo nám vůbec zavolal?"

"Anonymní telefonát: oznámil že se tady v chatě se střílelo. A přesně popsal, kde ji najdeme. Mužský hlas, trochu chrapitý. Pak hned zavěsil."

Manželka zastřeleného nebyla schopna výslechu.

"U Ireny už byl náš doktor a píchl jí něco na uklidnění," vysvětlovala pohledná černovláška. "Já jsem její sestra, Eva Pátková." Měla příjemný hlas, slabě zastřený. Temnými očima si se zájmem prohlížela poručíka. Drobnému kapitánovi v nepříliš pohledném baloňáku nevěnovala ani špetku pozornosti, dokud jí nepoložil otázku: "Vy jste tu byla večer s ní?"

"Ano," odpověděla způsobně. "Já tu občas bydlím, když přijedu do Prahy. "Včera jsme tu byly celý večer. Sestra mi říkala, že Milan, to je její manžel, jel někam na konferenci." Tvářila se neutrálně, ale v tmavých očích se zaleskl posměšek. "Jenže on měl zas poradu na chatě."

"Ta je tu naložená jako buřt v octě!" vyjádřila se k tomu o něco později sousedka. K buřtu měla ovšem rozhodně blíž než pohledná švagrová doktora Tichého. "Ona Evička s pánem moc dobře vycházela!" dodala významně a zamrkala "To víte, jeden si ledačehos všimne."

Nic konkrétního z ní nevypáčili, ale i ty náznaky byly výmluvné.

"To je sice zajímavé," rozváděl to cestou ve voze kapitán, "ale obě mají alibi, takže jejich případné motivy si můžeme dát za klobouk."

"Mám plné zuby těchhle vražd: manželé, milenci a podobně." Poručík přidal plyn, jako by se od těch banalit chtěl distancovat.

"Proto se taky do smrti neoženíš," podotkl kapitán Doubek. "Z rodiny nám ještě zbývá ten jejich syn. Oskar Tichý, dvaadvacet let, údajně studuje. Křížek už stačil zjistit, že to musí být pěkné číslo."

"Další důvod, proč se neženit: vychovávat děti je trest boží."

Podporučík Křížek už je očekával. Vstal ze svého oblíbeného místa od psacího stroje a zeptal se: "Dáte si taky bylinky?"

Nic si z toho zjevně nedělal, když oba příchozí odmítli. "S tím klukem jsem zatím nic nepořídil. Nevím, co všechno má v sobě, ale je pořád v limbu. Ten jejich rodinný felčar ho dal převízt do špitálu. Teda na psychiatrii. Už tam byl nejmíň třikrát."

"Nemohl si opatřit pistoli?" otázal se poručík Gall.

"Psychiatr se vyjádřil, že by se byl netrefil ani do stodoly, jak byl zkérovaný. Samozřejmě, kromě alkoholu také drogy. Léčil se z toho údajně už dvakrát, ale neúspěšně."

"Má na svědomí nějakou trestnou činnost?" zeptal se poručík Gall.

"Tuhle je to sepsaný," odpověděl podporučík Křížek. "Stručně: násilí, vykradené automobily, rvačky. Urážky veřejného činitele ani nepočítám."

"A tresty?"

"Nejdřív byl nezletilý - a potom to všechno vyžehlil tatíček."

"Jak by ne," podotkl kapitán Doubek. "Vysekal kdejakého lumpa - proč by se nepostaral o slibného potomka. Byl to člověk bez skrupulí a vydělával těžké prachy. Kromě té vily, kde rodina bydlí, mají ještě komfortní byt, chalupu, pozemky a nějakou haciendu v Krkonoších. O bankovních účtech nemluvě. Dědici mají nadosmrti vystaráno."

"Takže si nahrabal a mohl pak platit za beztrestnost celý hromady potomků, natož toho jedináčka!"

Křížek se zhluboka napil bylinek, jako by jimi chtěl spláchnout dusivou špínu světa.

"Našel se nějaký svědek?"

"Poblíž té Tichého chaty bydlí nějaký děda.. Jenže zatím s ním nemluvili. Hajný jim řekl, že je někde na houbách a může se vrátit až navečer."

"Zajedu za ním," řekl poručík Gall. "Bude to krásný výlet."

Přívětivá, romantická podvečerní krajina na něj však marně plývala svými půvaby. Nadarmo mu pospíchaly vstříc topolové aleje, lesklé hladiny rybníků, oblé zalesněné vršky. Viktor Gall byl soustředěný na pruh šedého asfaltu, který před ním neúnavně ubíhal k obzoru.

Konečně dlouhý most nad dálnicí, kus za ním odbočka mířící k lesu. Domek, ve kterém stařík bydlel, vyhlížel z povzdálí jako chaloupka z pohádek, ale zblízka spíš na spadnutí.

"Já odsud na tu chatu nevidím," řekl stařík. Houby, které vysypal z košíku, přímo omamně voněly. "Dal byste si smaženici?"

Poručík, který od jednoho staršího případu s muchomůrkou zelenou houby ze zásady nejedl, skoro s politováním odmítl.

"Ani jste si něčeho ten večer nevšiml?" přešel k věci.

"Pokavád myslíte, jestli jsem něco neviděl, tak to ne," odpověděl stařík. Vzal ze zásuvky nůž a začal houby čistit. "Ale něco jsem teda zaslechnul."

"A to?" povzbudil ho poněkud netrpělivě poručík.

Vrásčitá ruka klesla na desku stolu. "Nějaký auto. Muselo přijet - no podle rádia mohlo bejt tak devět. Potom - tak asi za hodinu - odjelo. A za chvíli po něm jsem slyšel ještě jedno. Jenže to už nevím, kolik bylo. Ale když jsem zaslechl tu ránu, nemohlo bejt víc než deset."

"Ránu?" ožil poručík Gall. "Jakou ránu?"

"Já nejsem odborník, ale z brokovnice ani z kulovnice to nebylo. Snad z nějaký pistole. To už jsem měl zhasnuto, ale v tu chvíli jsem vyletěl a rozsvítil. Vyběhnul jsem ven, ale už nebylo nic slyšet. Tak jsem si pomyslel, že se mi asi něco zdálo."

"Znal jste doktora Tichého?" zeptal se Viktor Gall.

"Jápak ne! Celou rodinu! Ona s ním sem před lety jezdívala i ta jeho paní. A potom tu byl párkrát -"

"Se švagrovou?"

"Jak to víte?" podivil se stařík a bezděčně přivoněl k houbě, kterou vzal zase do ruky.

"A co jejich syn?"

"Ten?" Nůž ustrnul ve vzduchu. "No - jezdil sem s nima, když byl malej. Ale potom ..." mávl rukou. "Měl už úplně jiný zájmy. Hlavně lumpárny. Viděl jsem ho, jak hází z mostu na dálnici kameny!"

"Měl jste to někomu ohlásit," řekl poručík.

"Vědí, já jsem chtěl," zamumlal stařík. "Jenomže to nešlo."

"Snad vám doktor Tichý nezaplatil za mlčení?"

"Co vás nemá!" rozhořčil se starý muž. "Ale - já jsem se ho bál."

Vyhrožoval mi, že mě odsud dá vyhodit. A kam bych šel, prosím vás? Bude mi štyryasmdesát, nikoho nemám..."

4.

V mihotavém polostínu zahradní restaurace působila přitažlivě, mnohem víc, než když ji viděl poprvé. Černé husté vlasy, jemná hladká pleť, temné, neprůhledné zřítelnice - ty jediné měla společné se svou sestrou.

"Tohle má být tajná schůzka?" zeptal se poručík Gall.

Zasmála se. "Svým způsobem máte pravdu. Irena o ní rozhodně neví."

"Takže máte před sestrou tajemství?"

"To je vzájemné." Její výraz se změnil, najednou připomínala lehce podrážděnou šelmu. Vzápětí to zas setřela úsměvem. "Měl byste vědět, že my dvě na ten večer nemáme alibi," řekla jakoby s politováním.

"Já jsem totiž přišla až k jedenácté, byla jsem v kině. Ačkoliv mi Irena nic neřekla, poznala jsem, že byla mezitím venku. To je mezi osmou a jedenáctou. Zapomněla si uklidit plášť, boty také nebyly na svém místě - a ona je jinak až pedantsky pořádná."

"Zeptala jste se jí, kde byla?"

"Nikoliv. A on potom také přišel Oskar. Byl v hrozném stavu."

Viktor Gall byl za léta u kriminálky zvyklý na nejružnější překvapení, ale tento podraz byl skutečně nečekaný. Proč se tahle krásko snaží svoji sestru shodit? Že by chtěla odvrátit podezření od sebe?

Kdyby se jí zeptal, určitě vytáhne vstupenku z kina a bude mu vyprávět, co hráli.

Byla tak bystrá, nebo měla tak špatné svědomí? "Myslete si klidně, co chcete," prohlásila tvrdě. "A ještě vám povím, že Milan vlastnil dvě pistole. Jednu vozil s sebou, druhou měl v nočním stolku. A ta zmizela."

Zatím nenašli ani jednu. "Jaká to byla pistole?"

"Bohužel, o tom nemám tušení. Já se ve zbraních nevyznám."

"A vaše sestra?"

"Irena?" Na okamžik jakoby zaváhala, pak dodala zdánlivě neochotně: "No, švagr ji kdysi učil střilet do terče - ale co o nich ví, na to se jí zeptejte sám."

Obývací pokoj s elegantním stylovým nábytkem pro ni byl příliš rozměrný, ani široké starožitné křeslo se k té drobné, hubené ženě nehodilo; nebo spíš ona k němu. V celém tom prostředí, šitém na míru honosné vile - či snad její sestře? - se Irena Tichá téměř ztrácela.

"Eva mě nenávidí," řekla znenadání.

"Z jakého důvodu?" zachytil tu nečekanou příhrávku poručík Gall.

"Protože původně si měl vzít ji, ale on se oženil se mnou! To jsem ještě vypadala dobře," vzdychla bolestinsky. Zbývalo pouze, aby vytáhla album s fotografiemi.

"A vy jí máte za zlé, že se pak s vaším mužem zase sblížila."

"Víte, kolik žen bych musela proklínat?" zašeptala.

"Ale vy jste nenáviděla - možná především - svého muže!"

"Ne, to ne!" vykřikla a nadskočila v křesle. Vzápětí se však sesula do rohu, vyhlížela v něm jako zmačkaný hadřík. "Já vlastně nevím," koktala zmateně. "Já - já jsem ho pořád ..."

"Vy jste v tu noc byla na vaší chatě -"

"Já jsem ho nezabila!" vykřikla. "To udělal - někdo jiný!" Začala se jí trást brada, roztřásla se celá.

"Jak by mohl? Vždyť vy jste byla u toho!"

"Někdo na něj střelil zvenčí!"

"Zjistili jsme, že rána byla vypálena zevnitř."

"Cože? On tam někdo byl?" zajíkla se.

"Copak vy jste ho nepostřehla?"

"Vlastně ano - Něco se pohnulo - vzadu u gauče!"

"Ale proč jste tam vůbec jela? Jak jste věděla, že tam váš muž bude?"

Pohlédla na něj temnýma, neprůhlednýma očima, jaké měla i její sestra. "Někdo mi zavolal. Nějaký mužský hlas. Řekl, že mám jet na chatu - že manžel je tam - s nějakou - "

"Kam jste dala tu pistoli?" zeptal se poručík.

Škubla sebou. "Já - já nevím... Asi jsem ji cestou někde vyhodila!"

"Ten hlas prý nepoznala, údajně nemá tušení, kdo to mohl být," referoval Viktor Gall kapitánu Doubkovi.

"Musím si promluvit s tím jejich klukem. A potom se podívám na spisy."

Co se týkalo prvního úmyslu, příliš se nevydařil.

"Nic s ním nepořídíte," upozorňoval skepticky psychiatr. "Je stále úplně mimo, trpí abstinenčními příznaky a pokud něco řekne, jsou to samé nesmysly. Musíte na něj pomalu, nebo je to ztracené."

"A nemůže simulovat?"

"Ale jak ho chcete donutit, aby toho nechal?"

Oskar dřepěl na úzké pohovce, pohledný, silný kluk. Nohy měl způsobně u sebe, rukou se popotahoval za zlatou náušnici; musela vážit čtvrt kila. Nezdálo se, že by vnímal okolí.

"Rád bych, abyste mi odpověděl na pár otázek," začal Viktor Gall mírně. Oskar nereagoval, fungovala jen ruka s náušnicí. "Slyšíte mě?"

Oskar zvedl pomalu, velice pomalu zrak, tvářil se otupěle, ale v očích mu zlostně blýsklo. "Proč nepřišel táta?" optal se. "Má přijít táta."

Na všechny další dotazy umíněně opakoval jen druhou větu. Jestli ten kluk simuloval, pak v tom uměl chodit. Psychiatr jen významně pokýval hlavou.

V kanceláři na stole zakrývala výhled hromada odpudivých lejster.

"A to jsem vybral jenom pár," řekl konejšivě Křížek. "Hlavně ty případy, při kterých doktor Tichý vysekal ze šlamastiky pár grázlů."

"Ale, ale!" pronesl Viktor Gall. "Snad nepochybujete o úsudku a čistých úmyslech našich soudců!"

Humor ho měl brzy přejít. Byla to četba, při které by se vám otvírala kudla v kapse, pokud byste v ní nějakou měli.

Ve tři ráno se Viktor Gall probojoval k poslednímu kousku Oskara Tichého. Týkal se dálnice pod mostem. Havaroval na ní vůz, do kterého pak narazilo několik dalších. ...Kámen vržený z mostu proletěl předním sklem vozu a rozbil řidičce hlavu, stálo ve spise. ...Anežka Hamanová byla na místě mrtvá. Nebylo však možno spolehlivě zjistit, kým byl hosen z mostu nad dálnicí kámen. Nebyl zjištěn žádný motiv činu... Otisky zajištěné na kameni nebyly nalezeny v kartotéce. Nebyli nalezeni svědkové, kteří by mohli identifikovat pachatele. Dva mladíci nalézající se v inkriminovanou dobu v blízkosti místa činu údajně nic neviděli... Původně obviněný Oskar Tichý prokázal na inkriminovanou dobu alibi... Případ byl odložen pro nedostatek důkazů.

Bylo skoro šest ráno, když se zmožený poručík dopotácel na gauč. Sotva zavřel oči, vyburcoval ho mobil. Potlačil chuť ho rozlápnout a ohlásil se. "Cože?" vykřikl vzápětí. "Vždyť jsem s ním dnes - teda včera - Jo, už jedu."

Oskar Tichý musel z léčebny zmizet během noci.

"Měli jsme ho vzít do vazby!" řekl Viktor Gall, "mám obavy o toho staříka."

Kapitán Doubek se podíval se na tachometr. "Zachráníme ho, pokud tam dojedeme živí," podotkl. Poté vytřukal na mobilu číslo Evy Pátkové.

Potvrdila, že Oskar není doma... "U známých? Kdepak, nikdo si ho nevezme na krk! Všichni vědí, že by je zatáhl do maléru."

"Čili žádné informace -"

"Z garáže zmizela jeho motorka! Ještě včera odpoledne tam byla."

Policejní aparát se zatím rozhýbal podle obvyklého rutinního programu. Popis Oskara Tichého dostala celá operativa, příslušníci měli podrobné instrukce, dopravní hlídky se vrhly na silnice. V zátahu záhy uvízlo pět řidičů pro požití alkoholických nápojů, jeden uprchlý vězeň a dokonce i jakýsi zatoulaný důchodce. Jenom po hledaném mladíkovi na motocyklu nebylo ani stopy.

Oskar Tichý počkal za skupinou vzrostlých keřů, až přejede dopravní hlídka, a poté vystrkal motorku

zpátky na silnici. Bez problémů dojel až k mostu nad dálnicí, za ním odbočil na úzkou asfaltku vedoucí k lesu. Všude bylo liduprázdno, jen z křoví vyběhl zajíc, taktak že ho nepřešel. To už projížděl kolem jejich chaty, té však nevěnoval pozornost. Vjel na stinnou lesní cestu; zdálky spatřil stříšku chalupy, která ho zajímala. Po pár desítkách metrů zastavil, motorku opřel o strom a vydal se dál pěšky. Dával pozor, aby mu pod nohou nezapraskala ani větvička. Starý muž něco montoval na zápraží, zády k němu; Oskar vytáhl z náprsní kapsy pouzdro, z něj nůž. Udělal dva tři kroky.

V tom okamžiku se ozval výstřel. Oskar vykřikl, zapotácel se, nůž mu vypadl z ruky. Rukáv bundy se mu rychle barvil krví.

Vyděšený stařík se k němu rozběhl. "Proboha, to jsi ty?" vykřikl.

Zapraskaly větve, za kmenem smrku se objevila hlaveň pušky.

"Honem!" vykřikl starý muž a táhl Oskara k chalupě, "musíme se schovat!" Druhý výstřel je těsně minul.

V té chvíli se na cestě objevil vůz. "Odhod'te zbraň!" vykřikl kapitán. Ticho, nikdo se neozýval.

Mezitím dorazily dva policejní vozy, z nich vyskákalo několik mužů s pistolemi v ruku. Vrhli s do lesa, kryjíce se za kmeny stromů.

"Mějte rozum!" volal hlasitě kapitán. "Nikam neutečete!"

Z lesa se vynořila ruka s puškou, za ní se soukala vysoká postava. Udělala pár kroků, sehnula se, položila zbraň na zem.

Poručík Gall zatím došel k chalupě. "Chtěl vás zabít!" řekl starému muži. "A vy -"

"Kde by mě napadlo!" Stařík se nyní třepotal rozčilením jako osika. "Bože, vždyť ho znám od dětství..."

"Z toho vás teď už nikdo nevyseká!" obrátil se poručík k Oskarovi, který dřepěl zhrouceně na lavičce před chalupou a mačkal si paži; už mu nekrvácela. "Ani z toho hození kamenem. Ve spise jsou jména dvou mladíků, kteří si nyní určitě vzpomenu, jak to bylo. Tak jdeme!"

"Vezměte ho a zajistěte mu ošetření," přikázal kapitán Doubek mladému policistovi. Oskar se vzpouzel, ale jen chabě. Nakonec dopadl na sedadlo a zavřel oči. "To simulování vám už nebude k ničemu," podotkl kapitán a zabouchl dveře vozu, který se vzápětí rozjel.

Poručík Gall zamířil k zadrženému střelci. "Já vím, vy jste chtěl pomstít svoji ženu, pane Hamane," řekl muži, který trčel na cestě bez pohybu, se svěšenými rameny.

"Zabil Anežku - za volantem. Čekali jsme dítě," zašeptal muž. "A nikdo ho nepotrestal. Díky jeho otcí..." Napřímil se. "Ano, zastřelil jsem doktora Tichého! Vyčíhal jsem si ho na chatě. A chtěl jsem zastřelit i toho jeho grázla. Protože není žádná spravedlnost."

"Proč jste zavolal Ireně Tiché, aby přijela na chatu?"

"Chtěl jsem, abyste na mě nepřišli. Ale ono je to jedno. Stejně mi už na životě nezáleží."

"Doufám, že soud přihlédne k polehčujícím okolnostem. Měli by zvážit i vinu soudní instance," prohlásil poručík, když se vraceli. Vyjel na most nad dálnicí, zpomalil, zastavil úplně. "Stačilo jen konat podle zákona." Pod mostem svítily reflektory aut jedoucích pod nimi.

"Ty máš v sobě něco ze svého dědy, toho evangelického faráře," podotkl kapitán. "Pošetilou víru, že svět lze spasit." Vytáhl z kapsy dýmku a zase ji zastrčil. "A jed' už! Víš přece, že na mostě se nemá stát."